

КАЗКА СКОНЧЫЛАСЯ

Баранавічы. Наведваць новыя, незнаёмыя мясціны заўсёды цікава і пазнавальна. А калі яшчэ выдаткі на паездкі аплачваюцца не са сваёй кішэні, увогуле казка. Таму і ездзілі службовыя асобы КУП «Упраўленне капітальнага будаўніцтва Баранавіцкага райвыканкама» ў Фінляндыю, Галандыю, Швецыю, ААЭ за службовы кошт.

«Навандравалі» яны такім чынам больш як на 50 мільёнаў рублёў. А яшчэ, каб весялей было падарожнічаць, атрымлівалі на працы беспрацэнтныя пазыкі і займы і «забываліся» іх вяртаць.

Зараз былы дырэктар УКБ знаходзіцца пад следствам, адпачываюць ад замежных паездак і падначаленыя...

«ТЭЛЕПАРТАЦЫЯ»

Маларыцкі раён. Чаго толькі не зробяць махляры, каб не трапіць за краты: будуць падманваць, нагаворваць адзін на аднаго, аднеквацца, спрабаваць даць хабар... Але ўсе яны не могуць параўнацца са злодзеямі, якія... бясследна зніклі.

Аўтамабіль «Нісан Патрол», загружаны сумкамі з адзеннем і абуткам на суму каля трохсот мільёнаў рублёў, супрацоўнікі фінансавай міліцыі і вайскоўцы заўважылі ў лесе каля вёскі Очына. Ні вадзіцеля, ні яго спадарожнікаў, ні тым больш неабходных дакументаў на тавар яны, між тым, не знайшлі.

Цяпер па гэтым факце вядзецца праверка, а злодзеяў, якія фантастычным чынам «тэлепартаваліся», шукаюць.

КАБ ВЕДАЎ...

Гомель. Свае ўменні чалавек можа выкарыстоўваць у розных жыццёвых сітуацыях.

Напрыклад, веды пра мэблевую фурнітуру рызыкуе прымяніць на практыцы дырэктар аднаго мясцовага ТАА. Праўда, у турме: яму пагражае да сямі гадоў зняволення з канфіскацыяй маёмасці. А ўсё з-за таго, што ў 2010 — 2012 гг. бухгалтарскі ўлік у таварыстве вёўся з дапамогай ілжэдакументаў ад ілжэфірмаў. У выніку было «заробленае» больш за пяць мільярдаў рублёў, а дзяржава не далічылася больш чым аднаго мільярда рублёў падаткаў...

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

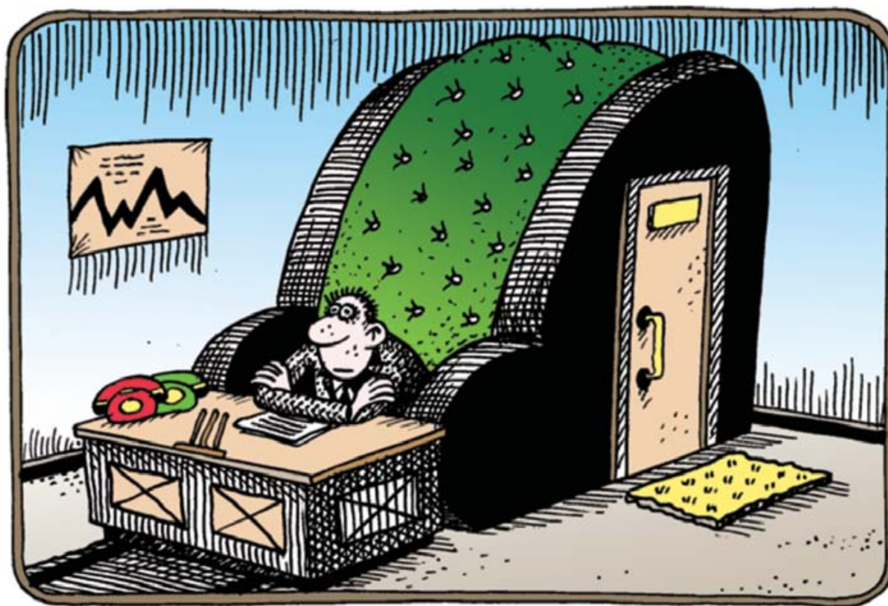
Малюнак Алега ПАПОВА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Юрыя МІХАЙЛАВА.

Малюнак Алега ПАПОВА.

Міхась МІРАНОВІЧ

МІРАНІЗМЫ

Ахвота і нагода

Усё жыццё
Я з імі меў нягоды:
Сабраць іх разам марыў,
Ды дарма:
Была ахвота –
Не было нагоды,
Нагода ёсць –
Ахвоты ўжо няма!..

Убачыць Парыж — і памерці

Ёсць такія, каторым
Ахвота да смерці
Ўбачыць горад Парыж –
І спакойна памерці.
Ды жыццё мае плаўна
Бяжыць і бяжыць:
Я не бачыў Парыж –
Значыць, жыць мне і жыць!..

Жораў у выраі

Не зрабіў я тое,
Што хацеў,
І таму мне шчасце
Толькі сніцца...
Жораў мой у вырай
Паляцеў,
І даўно ў чужых руках
Сініца...

І не тое цягаў!..

Тлумачыў неяк
Кадравік Фядоту:
– Ты не пацягнеш
Гэтую работу...
Фядот падумаў у адказ:
«Ага!
І не такое я
Ў свой час цягаў!»

Заможна і замужна

Мужчына хоча
Жыць заможна –
Так, менавіта,
Мае быць.
І зразумець
Жанчыну можна –
Яна замужна
Хоча жыць.

Усе міма...

Да таго, што не шчасціць,
Я доўга звыкаў,
Хоць да гэтага звыкнуць зусім –
Немагчыма...
Шмат прыгожых жанчын
Я ў жыцці сустракаў.
Сустракаў, сустракаў,
А яны усе – міма...

Што не збіраўся...

Час гэтак хутка
Праляцеў!..
Я ў ім
Так і не разабраўся:
Шмат не сказаў я,
Што хацеў,
І шмат сказаў,
Што не збіраўся!..

г. Віцебск.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Міколы ГІРГЕЛЯ.

Малюнак
Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Чыстая вада

Размаўляюць калегі:

– Нарэшце нашага начальніка вывелі на чыстую ваду! – радуецца адзін.

– Няўжо дзе-небудзь у прыродзе яшчэ існуе такая вада? – дзівіцца другі.

На кірмашы

Пакупнік:
– Чаму ў вас такія кветкі дарагія?
Гандлярка:
– Бо яны ў «Чырвоную кнігу» занесены.

Даслаў Віктар САЛАНЕЦ,
г. Любань.

• Перш чым наступіць на граблі, іншы яшчэ некалькі разоў абыдзе вакол іх.

Вясновы настрой не залежыць ад пары года.

• Нішто часам не бывае такім адпачынным, як кукіш у кішэні.

Дачны сезон, у адрозненне ад тэатральнага, залежыць ад надвор'я.

• І ў пагоні за грашыма не трэба перавышаць хуткасць.

Перш чым сесці на дыету, варта падумаць пра тое, як пасля яе ўстаць.

Даслаў
Барыс КАВАЛЕРЧЫК,
г. Гомель.

• Калі ў твой агарод кідаюць каменне, радуйся: у цябе вельмі багаты агарод.

Калі ўсе дарогі вядуць да храма, то па якім бездарожжы людзі трапляюць у турму?

• Інфляцыя – жанчына багатая, але скупая на грошы.

Даслала Зоя НАВАЕНКА,
Глыбоцкі раён,
г. п. Падсвілле.

Працуй з ахвотаю у поце –
І будзе мёдам хлеб у роце.

Мужчыну трэба жонка, браце,
Як пустышка — немаўляці.

Грошы – справа нажыўная.
Той багач, хто розум мае.

Той душою не старэе,
Хто гумар, жарты разумее.

У сям'і без сваркі,
Як на небе без хмаркі.

Пі, браток, ды ведай меру —
П'яніцам няма даверу.

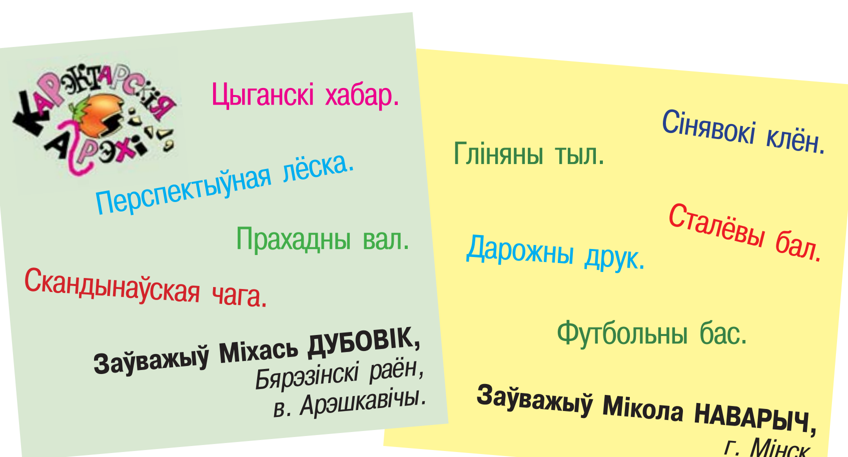
Жадаю ўсім шчаслівай долі,
Хай не баліць нідзе ніколі!

Прыдумвала Людміла ЮШЫНА,
г. Гомель.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Малюнак Аляксандра ЦІХАНАВА, тэма Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

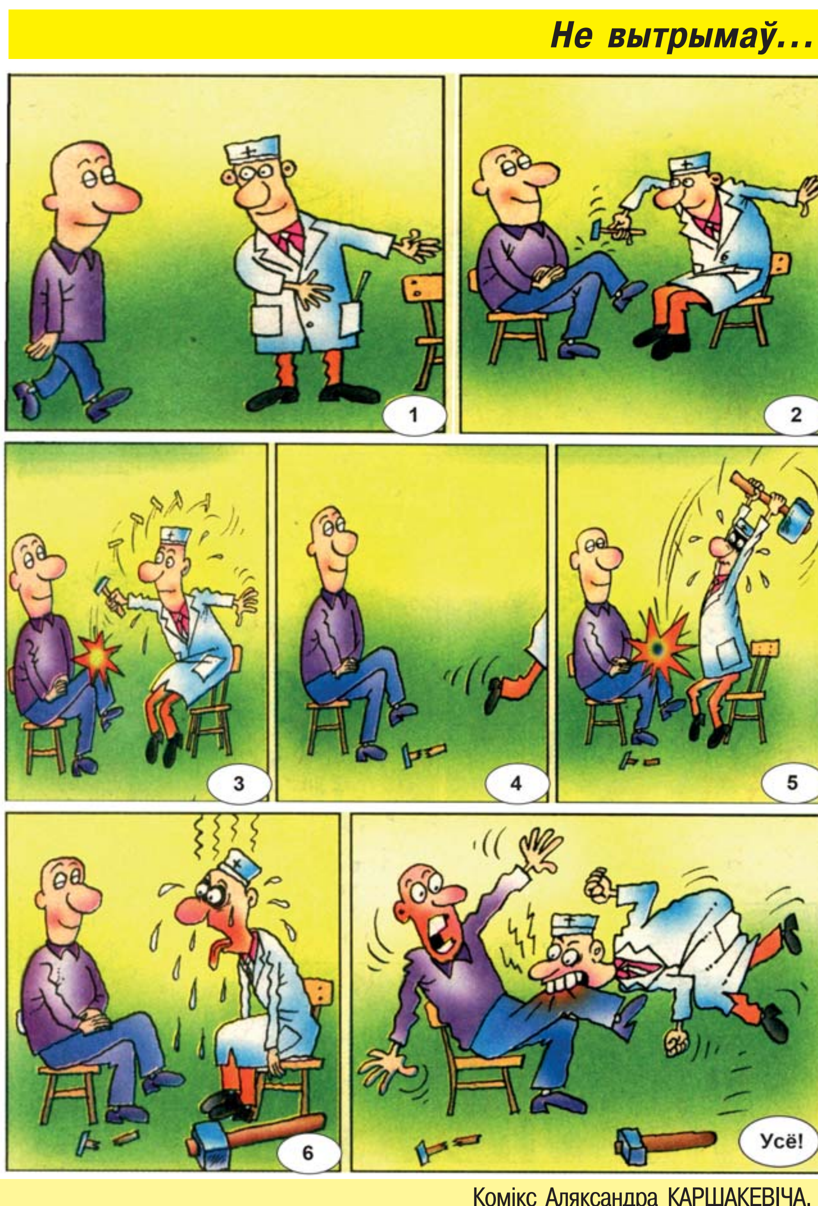

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Аркадзя ГУРСКАГА.

Не вытрымаў...

Комікс Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Павел САКОВІЧ

Думка ўправа, думка ўлева...

«Вечарам я гуляла ў парку і на мяне накінуўся малады мужчына. Я думала — з добрымі намерамі, а ён адабраў гадзіннік».

«Мы з мамай абедзве трусіхі. Яна вельмі баіцца злых языкоў, а я — злых зубоў. Асабліва сабачых».

«Падчас сваркі з суседам я схапіў ружжо, каб напалохаць, а ён стаў уцякаць, як заяц. Я стрэліў услед, таму што паляўнічы сезон на зайцоў ужо быў адкрыты».

«Прадам вельмі злога сабаку. Разам з хлявом, да якога ён прывязаны».

Пытанне да прадаўца заамагазіна: «У вас ашыйнік для блох ёсць?»

Як стала вядома...

З шыльдамі разабраліся

Намеснік старшыні Лагойскага райвыканкама Л. Хмуровіч уважліва прачытаў пісьмо жыхара г. Мінска Сяргея Лапцёнка наконт дваякага рэжыму працы магазіна «Пасаж» («Вожык» № 8 за 2013 год) і запэўніў, што цяпер пакупнікі не заблытаюцца ў шыльдах. Уласнік магазіна — Лагойскае райспажыўтаварыства — дэманціравала шыльду з «летнім» рэжымам працы і пакінула «зімовую»: гандлёвы аб'ект працуе з 9.00 да 21.00.

«**Мяне завуць Сняжынка.** Усё жыццё правяла на адной з вуліц Мінска. Скажу больш, я карэнная дваровая мінчанка, можа, у якім шостым ці сёмым пакаленні. І, паверце, што ў жыцці на вуліцы ёсць свае плюсы. Мы, каты, сапраўды гуляем самі па сабе, робім тое, што захочацца.

Але пры ўсёй гэтай свабодзе і незалежнасці нам таксама патрэбны ласка, пяшчота людзей. На жаль, мы вельмі рэдка атрымліваем іх. Здараецца, што, наадварот, сутыкаемся з жорсткасцю і злосцю.

Зусім нядаўна ад вялікага кахання ў мяне нарадзілася трое кацянятак. Бацька, як гэта часта бывае ў прадстаўнікоў майго віду, адразу нас пакінуў. Вось і давялося мне выхоўваць дзетак самой. Я марыла, каб іх лёс склаўся інакш, чым у мяне. Мне хацелася, каб у маіх кацянятак быў дом, клапатлівыя гаспадары і поўная міска смачнай ежы.

Забягаючы наперад, скажу, што ў маіх дзетак усё так і атрымалася. Але прапаную вам выслухаць гісторыю кожнага з іх».

«**Мяне завуць Ночка.** У мяне чорная шэрстка, ёсць некалькі белых крапінак на лапках і хвасце. Я нарадзілася на вуліцы, але не засталася там. А ўсё з-за таго, што мне, як кажуць, усміхнулася ўдача. І завуць яе – дзяўчынка Насця.

Калі я і мае брат з сястрой пачалі пакрыху вылазіць з падвала і спазнаваць навакольны свет, мяне заўважыла дзяўчынка. Кожны дзень яна прыносіла нам нешта смачнае, падкормлівала. А аднойчы прывяла за руку жанчыну. Тая паглядзела на мяне, адмоўна пахістала галавой, і яны пакрочылі дадому.

Праз два дні дзяўчынка прыйшла з мужчынам.

– Ну, паказвай, дзе тое чорнае шчасце, пра якое ты столькі расказваеш? – спытаў, пасміхаючыся, мужчына, але як толькі заўважыў мяне, спахмурнеў. – Насця, яна ж дваровая! А раптам хворая?

– Тата, усё будзе добра! Вось возьмем яе да сябе, будзе ў яе дом. І адразу ж памыем, а назаўтра да ветэрынара зводзім. Мама ж згадзілася, – залапатала Насця.

– Канешне, мама згадзілася, ты ж тры дні за ёй следам хадзіла са сваім «хачу котачку», – сказаў тата, углядаючыся ў куст, пад якім я сядзела.

– Разумееш, яе трэба было падштурхнуць да гэтага адказнага кроку. Тым больш, я абяцала, што буду глядзець за кацянём, і свае словы на вецер не кідаю, – сказала дзяўчынка і паказала мне кавалак каўбасы.

Я падбегла да Насці, асцярожна ўзяла ежу і нечакана апынулася ў дзяўчынкі на руках. З гэтага моманту і пачалося маё новае дамашняе жыццё.

Зараз у мяне ўсё добра. Ёсць тое, пра што марыла мая мама Сняжынка. І я самая шчаслівая котка на свеце».

«**А мяне завуць Філімон.** Са мной здарылася іншая гісторыя. Ішоў дождж, і я, хаваючыся ад халодных кропель, забег у пад'езд. Зашыўся ў куток, каб ніхто мяне не бачыў, і чакаў, калі скончыцца непагадзь. Але мяне ўсё ж заўважылі...

Маладая жанчына злавіла мяне і прынесла ў сваю кватэру. Я не баязлівец, але калі апынуўся ў незнаёмым месцы, адразу даў драпака і схаваўся пад канапай. Праз некаторы час пачуў голас дарослага ката:

– Вылазь, дурненькі, табе тут нічога дрэннага не зробяць. Пашчасціла табе трапіць у добрыя рукі. Дарэчы, мяне завуць Марцін.

– Гэта жанчына – удзельніца грамадскага аб'яднання дапамогі бяздомным жывёлам «ЗООшанс». Хутка знойдзе табе добрую сям'ю, будзеш катацца, як сыр у масле, – падтрымаў яго яшчэ адзін жыхар кватэры сабака Бос. – Ты нават не ўяўляеш, колькі тут такіх, як ты, пабывала! І ўсім наша дабрачынніца знайшла прытулак.

– Прабачце, але навошта яна гэта робіць? – здзіўлена спытаў я.

– Таму што добрая. Ды і павінны быць такія людзі, бо нам – кінутым, бяздомным, згубленым – патрэбна дапамога. Такім чынам наша гаспадыня паказвае прыклад тым людзям, якія абыходзяцца з намі дрэнна, – адказаў Марцін.

Амаль цэлы тыдзень мяне мылі, адкормлівалі, лячылі ад паразітаў. Потым начапілі прыгожы чырвоны бант, сфатаграфавалі і змясцілі фотаздымак у інтэрнэце на персанальным сайце аб'яднання «ЗООшанс».

Праз некалькі дзён мяне ўзяла да сябе маладая сям'я. Спадзяюся, што мы пасябруем. Прынамсі, я буду для гэтага рабіць усё магчымае».

«**Калі мае брат і сястра** кудысьці зніклі, я, Ірыска, пачала іх шукаць, але безвынікова – іх нідзе не было. Зручна ўладкаваўшыся на лаўцы каля дома, я заснула. Прачнулася ад таго, што мяне трымаў за шкірку мужчына:

– Няма чаго табе тут бадзяцца. Прападзеш. Адвязу цябе ў прытулак «Эгида».

Так я і апынулася сярод такіх жа катоў, якія не мелі гаспадароў ці згубілі іх. Мяне пасялілі ў адной клетцы з трыма кацянятамі, недзе такога ж узросту, як і я.

– О, зноў новенькую прывезлі! А яна сімпатычная. Гэта добра, можа, пашчасціць і забярэ хто, – сказаў белы кот з суседняй клеткі.

– А калі не пашчасціць?

– Могуць усыпіць, напрыклад, – падала голас чорная котка, што сядзела ў клетцы насупраць.

– А як гэта? – не зразумела я.

– Вельмі проста – табе зробяць укол, і больш ты ніколі не ўбачыш гэты свет, – патлумачыла котка. – Таму глядзі, рабі ўсё магчымае, каб спадабацца людзям, якія прыходзяць сюды па гадаванцаў.

– Але не перажывай, кормяць тут добра, умовы таксама нядрэнныя, ды і з намі сумаваць не будзеш, – падтрымаў мяне белы кот, калі заўважыў, што я спахмурнела.

Міналі дні. Я сумавала, але спадзявалася на лепшае. Бачыла, як прыходзілі людзі, забіралі маіх суседзяў, а мне заставалася толькі чакаць. І вось, калі я зусім страціла надзею, прыйшоў мужчына, які некалі прынёс мяне сюды.

– Мабыць, лёс у цябе такі. Думаю, дай заеду, можа, яшчэ ніхто не забраў. А ты і сапраўды яшчэ тут. Не хвалюйся, завязу цябе да маці ў вёску, якраз у мяне котачку прасіла, – сказаў мужчына, убачыўшы мяне ў куточку клеткі.

Так я апынулася ў вёсцы ў цудоўнай жанчыны. Тут у маім распараджэнні не цесная кватэра, а цэлая хата, вялікі двор і лес, поле, луг...»

«Вось так склаўся лёс маіх дзетак. Я лічу, што ім неверагодна пашчасціла сустрэць такіх добрых людзей, якія не пакінулі іх на вуліцы. А што робіце вы, калі бачыце на вуліцы нас, бяздомных?..»

Сняжынку і яе дзетак выслухала Наталля КУЛЬГАВАЯ.

Казка нанач

Комікс Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА.

ДЫЯЛОГІ І МАНАЛОГІ

Кандуктарка распавядае

– Фраза, прамоўленая адной з пасажырак: «Скажу табе па сакрэце», спыняе на 15 хвілін размовы ўсіх астатніх пасажыраў.

Разбярэцца

– Як лепш прыгатаваць перапёлку?
– А колькі іх у цябе?
– Адна.
– Аддай кату, ён разбярэцца!

І адбудзецца сустрэча

– Ну, і якія планы?
– Ды думаю ў запой сысці...
– О, перадавай прывітанне майму суседу: ён там жыве!

Джып і яр...

На ўскраіне вёсачкі па вуліцы паўзе вялікі джып і міргае фарамі. Праязджае апошнюю хату, упіраецца ў плот, за якім глыбокі яр – і замірае...

Паблізу сядзяць дзве бабулькі ў куфайках.
– Што гэта, Нічыпараўна?
– Гэта яшчэ адзін з гэтым самым – з навігатарам, Сямёнаўна!

Зубы, але не мудрасці

– Якія зубы растуць апошнімі?
– Залатыя.

І ніхто не ўбачыць!

На прахадной.
– Гэта сакрэтны аб'ект!
– Я да мамы...
– Праходзь хуценька!

Госці

Госці ў доме.
Гаспадары:
– Як шкада, што вы нарэшце сыходзіце!..

Падслухаў Канстанцін КАРНЯЛЮК,
г. Віцебск.

Малюнак Аляксандра ЦІХАНАВА, тэма Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Мімаходзь

Ісціна – гэта тое, у чым ты здолеў пераканаць жанчыну. Ісціна ў апошняй інстанцыі – гэта тое, у чым жанчына пераканала цябе. А сапраўдная ісціна – гэта тое, у чым яна пераканала сябе сама!

Заўважыць Сяргей ЛАПЦЁНАК,
г. Мінск.

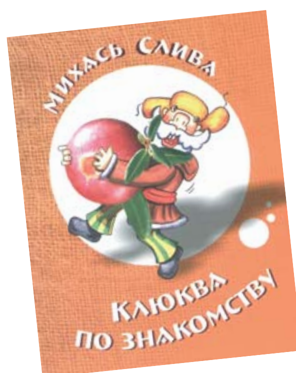
Фота
Анатоля
КЛЕШЧУКА

Нядаўна пабачыла свет новая кніга нашага вядомага гумарыста і сатырыка Міхася СЛІВЫ. Зборнік празаічных мініяцюр пад назвай «Клюква по знакомству» (на рускай мове) выйшаў у сталічным выдавецтве «Чатыры чвэрці».

«Візітная картка» Міхася Слівы – мініяцюра. Звычайна гэта дыялог, нібы падслуханы з натуры, лаканічны, знешне просты, шчыры і заўсёды з нечаканай развязкай. Чытач абавязкова ўсміхнецца, зарагоча, ды задумаецца: а ці не падобны ён часам на некага з герояў? І гэта нядзіўна, бо сюжэты і характары ўзяты з самога жыцця, а не штучна прыдуманыя. Трэба толькі ўмець прыкмеціць іх пільным вокам гумарыста, а не прайсці міма. М. Сліву гэта ўдаецца: ён любіць гумар, жыццё, людзей і – піша, піша, піша...

Віншуем нашага шчырага сябра, даўняга вожыкаўца, таленавітага пісьменніка з выхадам новай кнігі і жадаем далейшых творчых поспехаў. Ну, а пакуль перагорнем некаторыя яе старонкі...

Міхась СЛІВА

«ЖУРАВІНЫ ПА ЗНАЁМСТВЕ»

На паўстаўкі

– Чаму вы прапускаеце так многа памылак? – пытаюцца ў карэктара.
– Я ж працую толькі на паўстаўкі! – апраўдваецца тая.

Спачатку сама выпі...

Жонка распякае мужа:
– Ты як вып'еш, дык пачынаеш несці лухту!
– Яшчэ не вядома, што б гаварыла ты, калі б выпіла столькі, колькі я! – адказвае муж.

У рыбакоў усялякае бывае

Рыбак расказвае знаёмаму:
– Восенню лавіў рыбу, дык лодка перакулілася і засталася зімаваць у вадзе. Вясной дастаў, а матор – пуф-пуф-пуф – яшчэ працуе!

Цікаўны

– Пятровіч, у цябе такія вялікія вусы. Яны не перашкаджаюць табе есці ці піць?
– Пачастуй – убачыш!

«Пашкадаваў» жонку

У судзе слухаецца справа аб разводзе. Муж тлумачыць:
– Я прыйшоў дадому позна, жонка ўжо спала. Я не захацеў яе будзіць і пастукаў да суседкі. А раніцай жонка ўчыніла скандал...

Адналюбка

– Як завуць новага Наташынага мужа?
– Сяргей.
– Дык яна ж – адналюбка! Гэта ўжо трэці муж і зноў Сяргей!

Малюнкі Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Каб і хацеў — не прыдумаеш

«Прадаецца казёл. Узрост адзін год, працаздольны».

(З аб'явы).

«Не прыцягваўся, не ўдзельнічаў, не працаваў...»

(З аўтабіяграфіі).

«Я з'яўляюся начальнікам аддзела, якім я паспяхова кірую».

«Нават сляза ў мяне праслязілася».

«Я ўжо год працую — і, як вынік, лазні да гэтай пары няма».

(З выступленняў).

Запісаў Міхась КАВАЛЁЎ,
г. Рагачоў.

Мініяцюры

Новы шлюб

Ён, яна, каханне, дзеці...
Так здаўна было на свеце.
Шлюб з'явіўся аднаполы —
Нешта бусел невясёлы...

«Экстрым»

Ля метро гандлюе Клава.
Што ні дзень, як тут аблава.
Рынак ёсць, і не адзін,
Ды... не той адрэналін!

«Папяровы» бетон

У цеснаце — як у няволі.
Кватэру пабудую ў долі!
Праекты, акты, дагаворы...
Дом не расце на тым «растворы».

Валянцін ШВЕДАЎ,
г. Мінск.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Малюнкі Руслана БОГУША.

Інтэрнэт: жартуе

Анекдоты

– Гатова, начальнік!
– Што, зрабіў?
– Не, зламаў!

Муж з жонкай вандруюць на борце шыкоўнага парахода. Жонка, каб разгледзець рыбу ў вадзе, перагнулася цераз борт. Паблізу праходзіць капітан і перасцерагае:

– Асцярожней, мадам, вы можаце зваліцца ў ваду.

– Чаго вы тут ходзіце і ўказваеце? – абураецца муж. – Гэта мая жонка ці ваша?!

Аб'ява

Прадаецца двухспальны ложак. З аднаго боку амаль не выкарыстоўваўся.

Размова ў пад'ездзе:

– У нашых няшчасцях вінаватыя яўрэі.

– І веласіпедысты, – уключыўся ў размову стары яўрэй.

– Чаму веласіпедысты?

– А чаму яўрэі?

– Ну, дай панасіць! Калі ласка!..

Людзі кажуць...

Злодзей-«дамушнік», які захраснуў у фортцы, не змог даходліва растлумачыць міліцыі, дзе яго пабілі: на вуліцы ці дома.

* * *

Учора «Лада Каліна» ўрэзалася ў «Порш Каен». Вадзіцель «Каліны» хутка знік з месца злачынства ў багажніку «Каена».

* * *

Кожны, хто заканчвае фінансавы ўніверсітэт, дае клятву бюракрата.

* * *

Хочаш дапамагчы дзіцяці – зрабі разам з ім. Хочаш дапамагчы даросламу – растлумач, як зрабіць. Хочаш дапамагчы старому – зрабі за яго. Хочаш дапамагчы майстру – адыдзі і не перашкаджай. Хочаш дапамагчы дурню – сам дурань.

– Дзяўчына, што вы так плачаце?

– У мяне сумку ўкралі...

– Там, мабыць, былі каштоўныя рэчы?

– Не.

– Дык чаму вы тады плачаце?

– У ёй такі беспарадак! Мне так сорамна!..

…ўвесь свет!

Загадкі

1. У некаторых месяцах 30 дзён, у некаторых – 31. У колькіх месяцах у годзе 28 дзён?

2. Што можна бачыць з заплюшчанымі вачамі?

3. Што ў агні не гарыць і ў вадзе не тоне?

4. Што неабходна рабіць, калі бачыш зялёнага чалавечка?

5. Назавіце пяць дзён, не называючы лічбаў (1, 2, 3..) і назваў дзён (панядзелак, аўторак, серада...)?

6. З якога посуду нельга нічога з'есці?

7. На якое пытанне нельга адказаць «не»?

8. Колькі будзе 2+2×2?

Анекдоты

☺ ☺ ☺

– Абрам, я ўжо галаву зламала! У адных – вяселле, у другіх – пахаванне. Усё ў адзін дзень. Што выбіраем?
– Пахаванне.
– Чаму?
– Усё тое ж самае, толькі без падарункаў.

☺ ☺ ☺

– Куды вы ездзілі адпачываць мінулым летам?
– У Бадэн-Бадэн. А вы?
– Як заўсёды, у Гомель-Гомель.

☺ ☺ ☺

– На выхадных халтурыў – пераклады для студэнтаў рабіў з нямецкай мовы.
– Як? Ты ж англійскую вучыў!
– Гавару ж – халтурыў.

☺ ☺ ☺

– Дарагая, а дзе твой «мерсэдэс»?
– У аўтасэрвісе.
– Зноў разбіла?
– Не-не, проста зламаўся.
– А што зламалася?
– Бампер глухне, капот крыху і крыло барахліць.

Адгадкі:

1. Ва ўсіх месяцах. **2.** Сны. **3.** Лёд. **4.** Пераходзіць вуліцу (гэта малюнак на зялёным сігнале святлафора). **5.** Пазаўчора, учора, сёння, заўтра, паслязаўтра. **6.** З пустога. **7.** «Ты жывы?» **8.** Шэсць.

Фотаздымкі і анекдоты выкарыстаны з інтэрнэта.

ШТО ЛЕПШ...

– Лепей конік, чым машына, –
Я пачула ад мужчыны. –
Калі нешта выбіраць,
Лепш куды каня купляць.

Вунь бензін жа даражае,
Кошт аўса аперажае.
Не баліць і галава –
Добра ў нас расце трава!

Дзе не пройдзе іншамарка,
Праімчыць там конік шпарка.
Можна й чарку ўзяць самому,
Конік давязе дадому!..

Вольга ЛАБАЖЭВІЧ,
г. Клецк.

Усё разлічана

– Калі твой з рыбалкі прыходзіць дадому?
– Ды ў сем дваццаць пяць,
як заўсёды, вядома.
– Чаму ж ён вяртаецца надта ўжо рана?
– Бо ў сем зачыняецца рыбная крама.

Філосафы і прагматык

– Пусты напалавіну коўш з віном пакуль.
– Ён поўны напалову ўсё адно!..
Прыйшоў прагматык нечакана з ніадкуль
І тут жа выпіў грэшнае віно.

Трэба звечара

– Вось зранку пагаліўся – лёгка стала.
І зноўку я, нібыта малады, –
Сказаў дзядок.
Бабулька не змаўчала:
– Галіўся б ты ўжо звечара тады.

Аляксандр ЛОГА,
г. Маладзечна.

«ДЫК Я Ж ЯГО ЛЯСКОТКАЙ!..»

Быль

Гэта гісторыя сапраўды здарылася ў адной вёсцы напярэдадні Каляд. Падрабязныя дэталі таго, што і як адбывалася, з часам згубіліся, але застаўся дакладны выраз: «Дык я ж яго ляскоткай!..»

Словам, паклікала аднойчы гаспадыня знаёмых мужчын, каб тыя забілі ёй парсюка. Чаму б не дапамагчы адзінокай жанчыне? Тым больш, што справа гэтая заўсёды завяршаецца (а часта і пачынаецца) чаркай і скваркай.

Так было і ў гэты раз. Мужчыны кульнулі для храбрасці па кілішку, прыкусілі і рушылі да хлеўчука. А калі адчынілі дзверы, то ад здзіўлення на некалькі хвілін аслупянелі: у хлеўчуку рохкаў парсюк памерам, не раўнуючы, з маладога бычка. Мужчыны асцярожна зачынілі дзверы, закурылі...

І тады адзін з іх, Пятровіч, рашуча сказаў, як адрэзаў:

– Дык я ж яго ляскоткай!..

Прапанова падалася даволі сумніўнай, бо такое стварэнне і каб доўбняю аглушыць, трэба мець сілу волата. (Пятровіч жа, мякка кажучы, росту быў кату па калена.) Але пярэчыць не сталі: ляскоткай дык ляскоткай.

Добра патузаліся, пакуль прымусілі вялізнага парсюка пакінуць цеснаваты хляўчук і выйсці на двор у загарадку. Тым часам Пятровіч прынёс з дрывотні ляскотку і, нібыта тарэадор, застаўся адзін на адзін з жывёлінай. Крыху пастаяў, а затым узняў над свінячай галавой бярозавую прыладу, замахнуўся і...

Цішыню наваколля скалануў прарэзлівы свінячы віск і трэск жэрдак загарадкі. Ніхто з мужчын нават не паспеў зварухнуцца з месца, калі парсюк, як шалёны, ірвануў з усіх чатырох капытоў і памчаўся ў кірунку ракі, дзе чорнай плямай зеўрала палонка. У імгненне вока жывёліна апынулася на лёдзе. Апошняе, што ўбачылі мужчыны, – гэта высокія пырскі вады...

Зноў запанавала цішыня. Толькі над Пятровічам клубілася пара, быццам ён сам толькі што імчаўся з шалёным свінячым віскатам на раку. У руках ён трымаў злашчасную ляскотку.

Што і як было далей – гісторыя маўчыць. Парсюка-тапельца, кажуць, нібыта знайшлі вясной, калі растаў лёд. А вось Пятровіч больш на забоіны – ні нагой...

Аляксандр МАТОШКА,
Расонскі раён,
в. Янкавічы.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Валянціны ГАРБАЧУК.

Канцэрт па заяўках

Малюнак Аркадзя ГУРСКАГА.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Алега ПАПОВА.

Малюнак Аляксандра ШМІДТА.

Як лапцем па вадзе...

Куплю аўтамабіль за 300 у. а. у любым стане.

Прадам парасят дамашніх і в’етнамскай віслабрухай пароды.

(З газет.)

Выпісаў Міхал ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

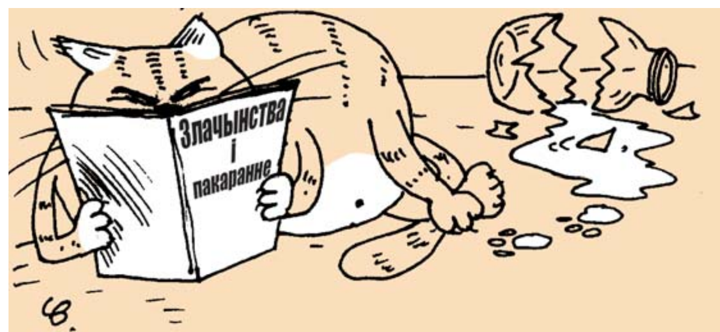
Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Людзі чамусьці саромеюцца беднасці, у якой невінаватыя, і не саромеюцца багацця, якога не заслугоўваюць.

Канстанцін Кушнер
(рускі гісторык, педагог)

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

Навіны з МУС: матай на вус...

Застылыя імгненні прыгажосці

Маларыцкі раён. Вельмі часта чалавек хоча спыніць імгненне, якое палепшыла яго настрой, прымусіла паглядзець на навакольны свет пад іншым, больш «рознакаляровым» вуглом. Гэтаму можа садзейнічаць што заўгодна – прыгожая карціна, смачная ежа, палёт матылька...

А вось жыхар вёскі Хацiслаў вырашыў захаваць момант прыгажосці з дапамогай штучных кветак. Калі яго затрымалі, у машыне «Фольксваген Пасат» знайшлі без неабходных дакументаў шэсць вялізных сумак з «застылымі імгненнямі прыгажосці» на агульную суму 60 мільёнаў рублёў.

Зараз па гэтым факце вядзецца праверка, а правапарушальнік шукае іншыя імгненні прыгажосці.

Самая кепская прафесія

Магілёў. Яшчэ булгакаўскі кот Бегемот заўважыў, што горш за работу кандуктара няма нічога на свеце. У гэтым упэўнілася жанчына-кандуктар, якая працавала ў аўтобусе № 28. На яе без аніякай прычыны накінуўся з кулакамі нецвярозы 46-гадовы мясцовы жыхар. Невядома, чым бы гэта скончылася, каб не вадзіцель і пасажыры, якія затрымалі дэбашыра да прыезду міліцыі.

На аматара памахаць кулакамі без дай прычыны завялі крымінальную справу. Ён можа атрымаць пакаранне ў выглядзе грамадскіх работ ці зняволення да трох гадоў. А лепш за ўсё было б, каб ён на ўласнай скуры адчуў, што гэта значыць – быць кандуктарам.

Выпадковасці не выпадковыя

Мінск. Лёс сутыкае нас з рознымі людзьмі. І кожны з іх пакідае свой след у нашым жыцці. І часта гэты «адбітак» носіць надзвычай павучальны характар. Як, напрыклад, адбылося ў наступнай гісторыі.

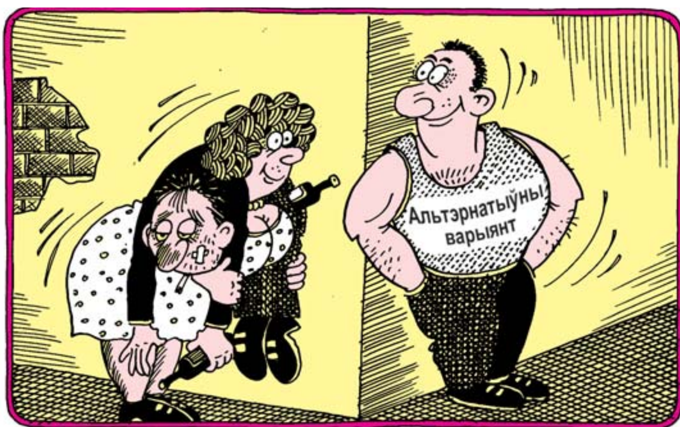
Адзін мінчанін выпадкова пазнаёміўся на дыскатэцы з двума хлопцамі з Бабруйска. Адзначыўшы з імі знаёмства, ён пахваліўся, што купіў нядаўна машыну «Опель-Інсігнія», ды і ўвогуле з грашамі не мае праблем. Хлопцы пераміргнуліся, выбралі зручны момант і – сцягнулі ключы ад кватэры мінчаніна. І пакуль адзін з іх усё адзначаў знаёмства, другі ўкраў з кватэры каштоўныя рэчы, ключы і дакументы ад аўто, а пазней – і саму машыну.

Новае знаёмства дорага каштавала мінчаніну: украдзенае пацягнула на суму больш за 190 мільёнаў рублёў. І толькі дзякуючы напружанай працы аператыўнікаў удалося злавіць злодзеяў і вярнуць гаспадару страчаную маёмасць.

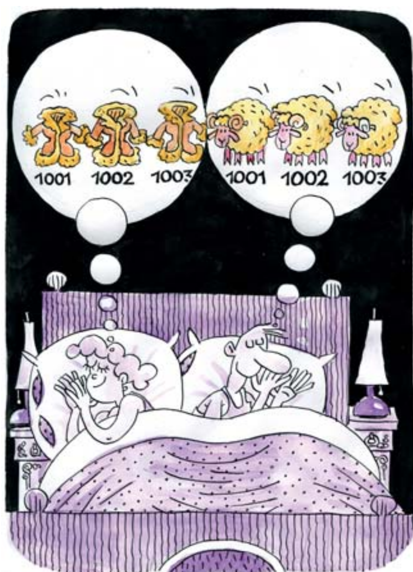
Відаць, цяпер мінчанін будзе больш уважліва адносіцца да выпадковых знаёмстваў і да таго, што, дзе і каму варта гаварыць.

Па матэрыялах Упраўлення інфармацыі і грамадскіх сувязей Міністэрства ўнутраных спраў.

Сямейныя людзі

Малюнак Алега ПАПОВА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

КАПЛІЦА — рэдкі дождж.
САДЖАЛКА — суддзя.
СТАРЫЦА — доўгажыхарка.
СЦЯГНЯК — злодзей.

Даслаў Мікола НАВАРЫЧ,
г. Мінск.

АБАРАНАК — малады баранчык.
БАЙКЕР — аматар расказваць байкі.
ВОСТРАЎ — шмат страў.
ГАРБАЦІЦЦА — піць гарбату.
ДРОБЯЗЬ — дробны язь.
ЗБІЦЕНЬ — баксёр на рынгу.
КУРКУМА — кума курыльшчыка.
СКРЫПЕЦЬ — іграць на скрыпцы.
ТРАВІЦЬ — касіць траву.

Даслаў Міхал ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

Анатоль ЦЫРКУНОЎ

● Сапраўдны артыст — той, хто і па-за сцэнай не здымае маскі.

● Ёсць і такія грызуны, што беспакарана крадуць бясплатны сыр з мышаловак.

● Ветраныя млыны вялікіх дзівакоў верцяцца і без ветру.

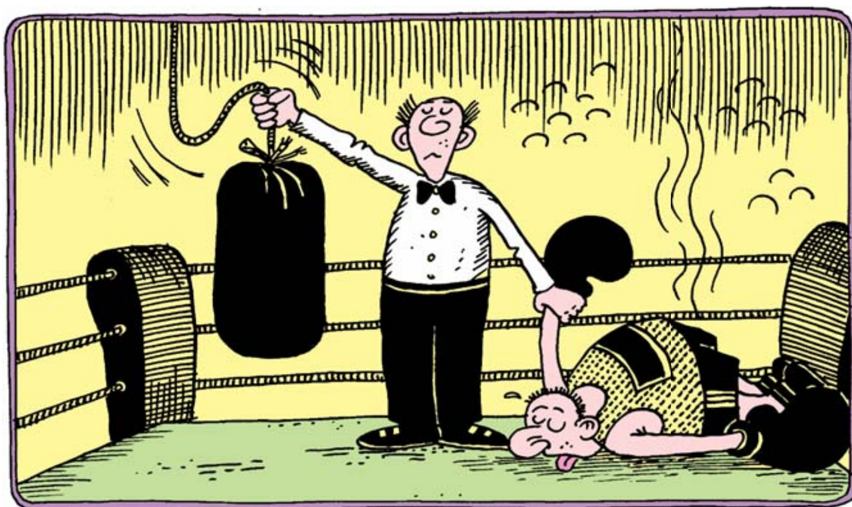
● Сучаснае мастацтва дзеліцца на класіку і папсу. Справа за гібрыдам: класічнай папсой.

● Наўрад ці прыгажосць можа ўратаваць свет: сёння ёй самой трэба ратавацца.

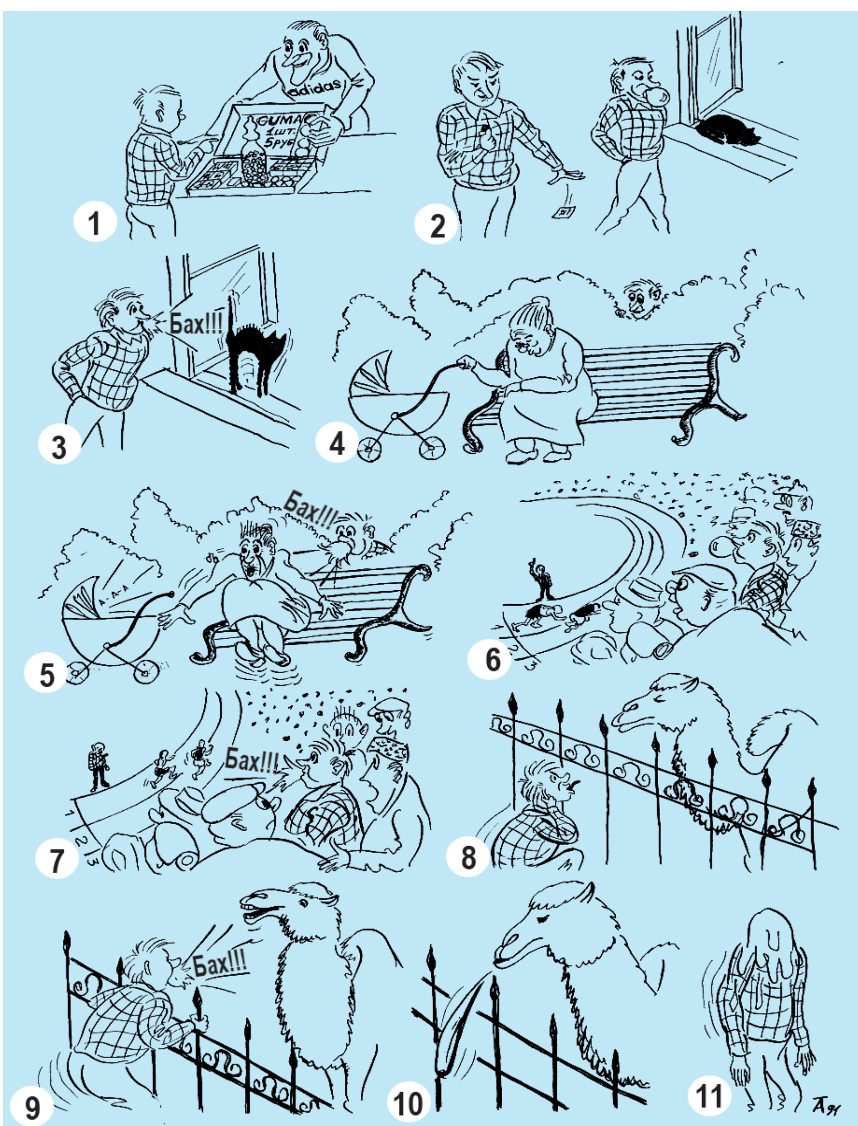
● У смутны час і бяздарнасць прэтэндуе на элітарнасць.

Малюнак Алега ПАПОВА.

Дажартаваўся...

Комікс Аляксандра ЦІХАНАВА.

Свет не змяняецца ні да горшага, ні да лепшага. Проста зямля круціцца, і ўсё ідзе сваім парадкам.

Фінлі Дан (амерыканскі пісьменнік-гумарыст, публіцыст)

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Аркадзь НАФРАНОВІЧ

Адзінства прыроды

Нап'ецца Гарась –
І ў гразь, як карась.

Пастаўскі раён,
в. Камаі.

Міхась ДУБОВІК

Аднабокі позірк

Пры стрэчы
з кожнай маладзіцай
Ён аглядаў памер спадніцы.

Сумленне замінае

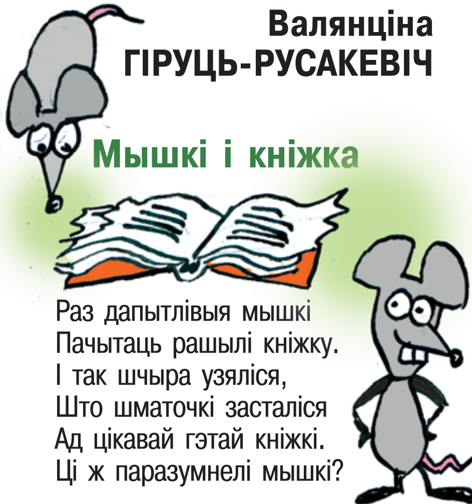
Спрабую жыць я, як і ўсе –
Грызе сумленне пакрысе.

Бярэзінскі раён,
в. Арэшкавічы.

Валянціна
ГІРУЦЬ-РУСАКЕВІЧ

Мышкі і кніжка

Раз дапытлівыя мышкі
Пачытаць рашылі кніжку.
І так шчыра узяліся,
Што шматочкі засталіся
Ад цікавай гэтай кніжкі.
Ці ж паразумнелі мышкі?

Камарыкі танцуюць

Танчаць цэлаю сям'ёю.
Што сям'ёй? Гурмою, роем!
Пад матыў камарынскі
Мак таўкуць камарыкі.
І танюткa напяваюць –
Будзе заўтра цёпла, знаюць.
Можа й, наваражаць
Нам дзянёк пагожы?

Вуж

У траве скруціўся вуж:
– Напалохаю, не руш!
Хоць і сам баюся...
А што, калі бусел
З дзюбай доўгай, моцнай
Мне закрые сонца,
Ўбачыць беднага мяне,
Ўхопіць хутка і – каўтне?..
Каб на вочы не трапляцца,
Мушу хуценька хавацца.

г. Валожын.

Прыхільнікі таленту

Комікс Паўла ГАРАДЦОВА.

Каб не ўцяклі

Паўлік у вёсцы на канікулах. Убачыў бабулю на агародзе, калі тая падвязвала памідоры, і пытаецца:

– Ты іх вяжаш, як дзед каня, каб не ўцяклі?

Хітруха

Дзіяна просіць у бабулі малін.

– Падстаўляй далонькі, – кажа тая, – зараз я табе іх насыплю.

– Не, – не згаджаецца малая, – давай я іх сама насыплю ў твае прыгаршчы, а потым забяру з сабой!..

Падслухаў Віктар РЭЧЫЦ,
г. Івацэвічы.

Уладзімір МАЦВЕЕНКА

Загадкі-амонімы

Ён бадзяецца
Ў балоце
І хаваецца
Ў чароце,
Яго ўбачыш
За вярсту,
Ён ля студні
На пасту.

(Жураўель.)

* * *

Яна красуе
На сасне,
Гарцуе
Ў звера
На спіне.
Яна у швачкі
Ці ў шаўца
Танцуе танцы
Без канца.

Яна і зброя
Ў медсястры,
Калі назначаць
Дактары.

(Іголка.)

* * *

Пакой
Асвятляе
І святло
Вымярае.
Ёсць
У машыне
І ў
Медыцыне.
А на
Каштане –
Кветкаю
Стане.

(Свечка.)

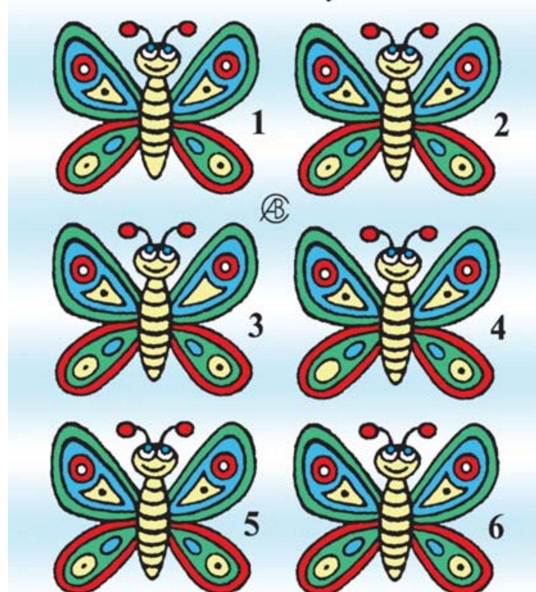
* * *

Яе
У шахце
Здабываюць
І як прыправу
Ужываюць.
Пачуць
Яе ты зможаш –
Гэта нота
І для трубы,
І для фагота.
У Перу
(Вядомая
Дзяржава)
Яна
Манета
Вартасцю
У сто
Сентава.

(Соль.)

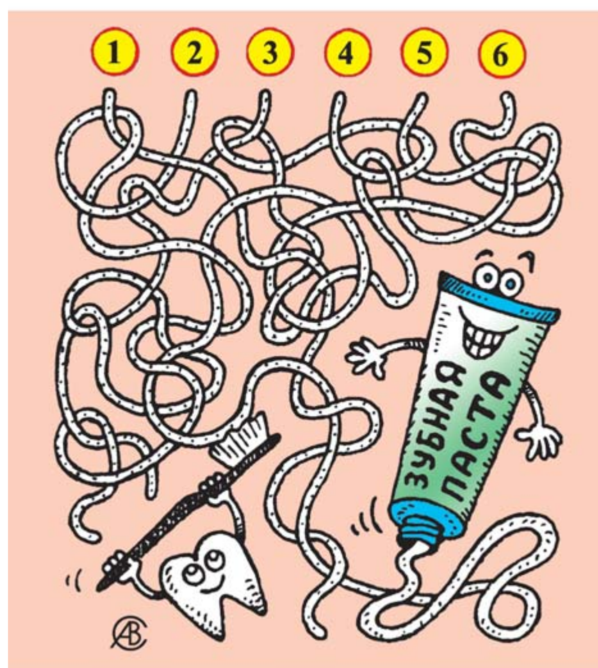
Адшукай трох аднолькавых матылькоў.

Адказ: 2,5,6.

Задачкі прыдумаў і намаляваў
Андрэй СКРЫННІК.

Знайдзі, да якога нумара цягнецца паста з цюбіка.

Адказ: 5.

На ўроку малявання адзін вучань звяртаецца да суседа па парце:

– Выдатна ты намаляваў! У мяне ажно апетыт разгуляўся!

– Апетыт? Ад усходу сонца?

– Гэта ж трэба! А я думаў, што ты намаляваў яечню!

☺ ☺ ☺

– Пеця, колькі ў вашым класе выдатнікаў?

– Калі не лічыць мяне, то чатыры.

– А хіба ты выдатнік?

– Не. Я ж так і сказаў: калі не лічыць мяне!

☺ ☺ ☺

Маладая настаўніца скардзіцца сваёй сяброўцы:

– Адзін вучань так мяне замучыў: шуміць, хуліганіць, зрывае ўрокі!

– Ну можа, у яго ёсць хоць адна станоўчая якасць?

– На жаль, ёсць: ён не прапускае заняткі...

☺ ☺ ☺

Сын паказвае бацьку адзнакі за чвэрць. Па ўсіх прадметах – пяцёркі і чацвёркі, а па спевах – дзесяць. Бацька ўздыхае: «Гэты невук яшчэ спявае!»

☺ ☺ ☺

– Ты раней дзе працавала?

– У школе, настаўніцай іспанскай мовы.

– Ты ведаеш іспанскую?

– Не. Таму праз год я вырашыла звольніцца.

АСЦЯРОЖНЫ ДАКЛАДЧЫК

Два гады пан жыў у горадзе, а сям'я яго — жонка і дочкі — аставаліся дома, у маёнтку. Без пана ў двары многа парабілася нядобрага. Сям'я паслала к яму ў горад чалавека пазнаёміць і наказала яму, каб ён зразу дужа не пужаў пана, а расказаў бы ўсё памаленьку. Ён так і зрабіў. Пан як запытаўся ў яго:

— Ну, што чуваць у маёнтку, ці ўсё добра?

Той кажа:

— А хвала богу ўсё, толькі ножык садовы панскі зусім затупілі.

— Чаму?

— Гэта як скуру з вогіра здзіралі, ужо тады ступілі.

— Чы ж мой вогір паў?

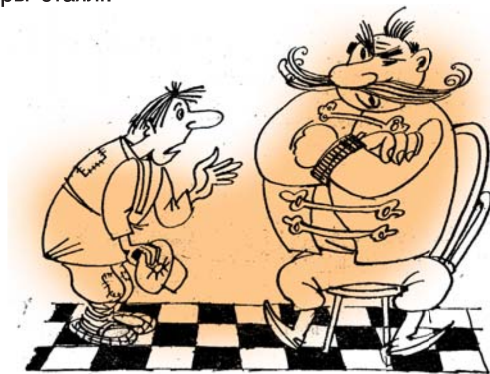
— Ага! Ён вельмі падарваўся, як праводзілі хаваць паню, дык іздох.

— Ай, што ты кажаш!

— А вечны пакой ёй, яна памерла, як двор з палацам гарэлі, надта спужалася, муся.

Тут ужо пан зусім абмярцвеў. Тады чалавек, каб успакоіць яго трохі, кажа:

— Не бядуй, пан, не бядуй! Па смутку і радасць будзе: паненка дачушку радзіла — гэта яна дабыла, як афіцэры стаялі.

ЯК ЛЁКАЙ ПАНА АШУКАЎ

Адзін стары пан меў маладую жонку. Яна, вядома, маладая, знеслася з лёкаем і добра з ім жыла. Аж аднаго разу яна яму кажа:

— Як ты мяне пацалуеш у прысутнасці пана, а пан не загневаецца, то дам табе сто рублёў, гадзіннік і новае адзенне.

Так ён кажа:

— Добра, можна і так зрабіць.

Ну, так як пан прыехаў, прыходзіць ён да пакоя і ўсё смяецца:

— А чаго ты смяешся?

— Ай, не скажу пры пані!

Пана цікавасць узяла, так гаворыць:

— Выйдзь, душка.

Тады ён кажа:

— А то ў вашым акне такая шыба, што як знадворку глядзіш, то ўсё здаецца, што пан паню цалуе.

— Чы то можа быць?

— Дапраўды, паночку. Няхай пан сам пабачыць.

Пан пайшоў, аж пані ўвайшла, лёкай да яе і давай... цалаваць.

Пан праз акно відзіць — праўда: лёкай паню... цалуе!

Так пан кажа:

— Ідзі мне зараз і пабі то акно!

Так ён пайшоў, як дасць кіем па акне, так і пасыпалася. Але такі ад пані сто рублёў выйграў, бо пан углядаўся, а ён з паняю цалаваўся.

ХЛАПЧУК І ЎРАДНІК

Хлапчук вёў на вяроўцы цяля, якое кідалася ва ўсе бакі. А тут якраз ураднік праязджаў.

— Ты чаму перада мною шапкі не знімаеш, хам?! — закрычаў ён на хлопца.

— Калі ж мае рукі заняты, пане ўраднік. Злезьце, калі ласка, з воза, патрымайце цяля, а я шапку зніму.

«На вясёлай хвалі» (беларускія народныя жарты, анекдоты, гумарэскі, смяшынкі), Мн., 1988 г.

Мікола ЧАРНЯЎСКІ

КАБ НЕ ПАРУШЫЦЬ ПРЫСЯГУ

Пятрок да кума пасля п'янкі
Забег, каб той «паспагадаў»,
І дзіву даўся:
Кум са шклянкі
Штось праз саломіну смактаў.

Над чым жа ён, цікава, чахне?
Нюхнуў паветра наўздагад
І ледзь не ўмлеў:
Гарэлкай пахне!
Чаму ж не п'е, блазнуе, гад?

– Ты што, здурнеў?
Гарэлку смокчаш,
Як пойла ў бары маладняк!
Ці выглядаць культурным хочаш,
Ці гэтак – лепшая на смак?

– Прысягу боязна парушыць,
Якую жонцы ўчора даў.
Цяпер трымацца слова мушу,
Рабіць усё, як прысягаў.

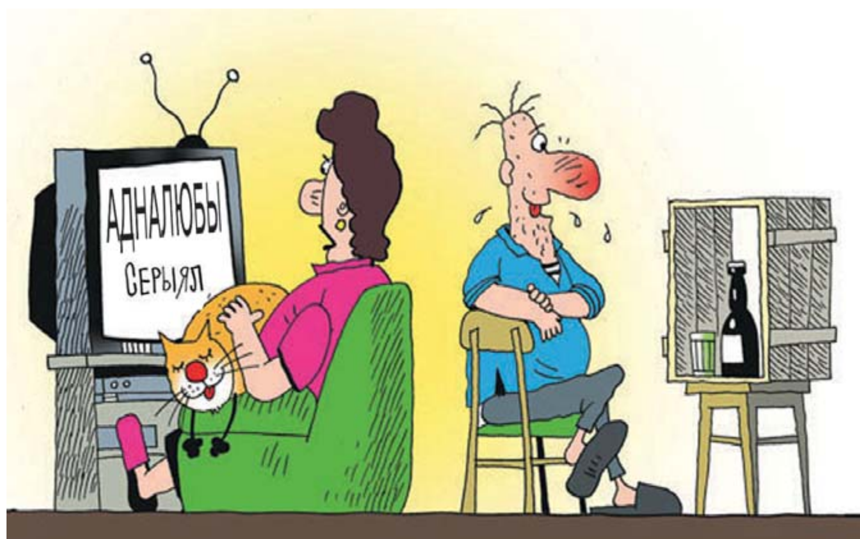
Хоць дужа цягне,
Хоць спакусна,
Ды прысягнуў – сам Божа чуў,
Што я ў гарэлку нават вусны
Ніколі больш не памачу!

– І ты надумаў праз салому
Цадзіць святцейшую слязу?
Дай мне глынуць,
Табе ж я з дому
Шланг, калі хочаш, прынясу!

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Анекдоты

– Усё, хопіць! Кідаю піць. Заўтра ж!

– Малайчына! Тваю рашучасць трэба абавязкова абмыць!

☺ ☺ ☺

Сустракаюцца двое сяброў. Адзін пытае ў другога:

– Дзе ты так набраўся? Ад цябе за кіламетр нясе!

– Ды вось у лазню хадзіў.

– Ну, тады з лёгкім перагарам!

☺ ☺ ☺

Размаўляюць два п'яніцы:

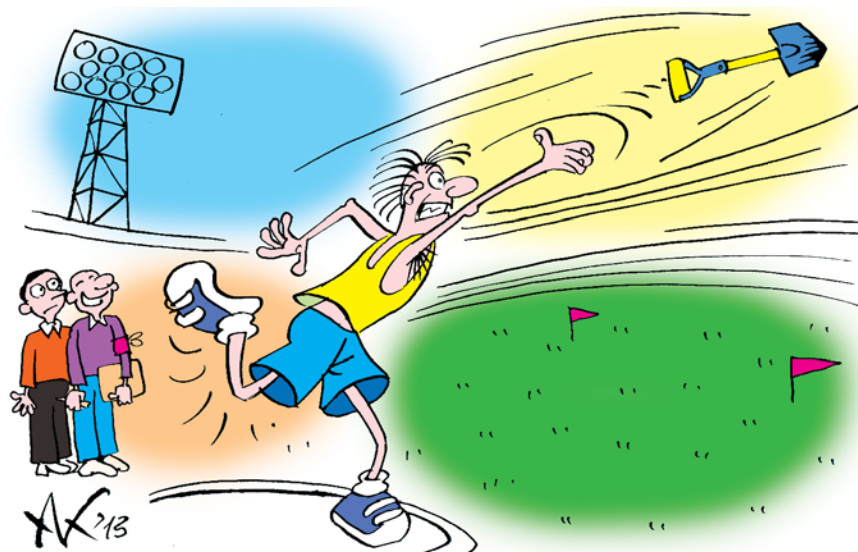
– Вось скажы, Сярога, што ў нас з табой за адна думка?

– Чаму адна? А закусіць!

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

— Гэта студэнт аграакадэміі...

Малюнкі Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Знарок не прыдумаеш

☺ Задні язык прыкусіў.

Вока бачыць, а глядзець не магу.

☺ Вывіхнула пярэднюю нагу.

Баліць кармавы зуб.

☺ Ные цэнтральная нырка.

Пракалоў вялікую ступню нагі.

☺ Пабіла пярэдні локаць.

Валасы не выпадаюць, а лысею.

☺ Храпу толькі, калі сплю.

Пухнуць ніжнія суставы.

☺ Села скула на пярэднім калене.

Не чую бакавым вухам.

☺ Ногі сталі ў бакі разбягацца.

(Са скаргаў хворых на прыёме ва ўрачоў.)

Падслухаў і запісаў
Віктар ЛОЎГАЧ,
Гомельская вобласць, г. п. Акцябрскі.

Афарызм

У жыцці заўсёды ёсць шырокае поле для дзейнасці, але часам хочацца маленькай палянкі для адпачынку.

Стас Янкоўскі (расійскі інфарматык, гумарыст)